

BÀY LÔI LÂM CỦA CHÚNG TA

(Bạn đãn ông con trai)

Lời thuật sự:

Chuyện này tôi được anh V.Đ. (Nha Trang) kể cho nghe và nói là do 1 anh bạn ở Nha Trang đặt ra (anh Trần Sĩ Huân chắc nhớ còn rõ hơn tôi). Nay xin kể lại những gì còn nhớ để các bạn nghe cho vui. Muốn cho hay câu chuyện, cần phải có 1 giọng đều đều, hơi hời đều đều một tí, phải kể thủng thẳng, lai rai để cho thính giả ngâm; nhất là phải có nhiều bà nghe thì mới đúng điệu. Tôi nhớ là P.Đ.T. (Kiều Lộ) nghe thích quá, đã nhờ anh V.Đ. thâu cassette để đem về Saigon, chung với bài 386 chữ T (Thầy Trần Thiện Thanh, Tham Tá Tòa Thương Thẩm tinh Thừa Thiên v.v...) Bây giờ anh V.Đ. và anh P.Đ.T. đều còn kẹt lại ở VN: Kể lại để nhớ -- và để buồn... Dĩ nhiên có thêm 1 số mở ngoặc để giải thích cho đỡ túc!

Lôi lầm thứ nhất: Khi không đang ăn yên ở yên trong nhà với cha mẹ anh em, thuận hoà như "rửa," không "răng," cà, bông khi không "bung" về nhà 1 "mụ" hoàn toàn xa lạ, không bà con ruột thịt chi cả, để rồi anh em, cha mẹ -- lần lượt xa ta để cho ta sống chung với cái người lạ hoặc này, vì muốn duy trì cái gọi là "hạnh phúc" của hai đứa: Rửa có phải là lôi lầm không nã. (nói cho đúng giọng Huế, đặc sệt Huế mới bui)

Lôi lầm thứ hai: Trước đây, đi mờ thì đi, chỉ cần lấy áo mặc quần là hung dũng ra đi, chẳng cần phải xin phép ai hết. Rửa mà bây chừ thì lại khác. Có "oai như cái đỗ" thì cũng phải vu vùa mặc áo quần vừa nói: À, "ta" đi đặng anh A (hoặc với anh B) một chút. Ở nhà cũ ăn cỗm trước đi, đừng chờ (hoặc ngủ trước đi chẳng hạn). Hay là "đỗ đê" hơn thi: Em đi, anh đi tối đặng ni một chút độ nửa giờ là về liền (thiết ra thi đi mà còn nói thời gian đi bao lâu thì đã yêu rồi!) Hoặc êm đêm hơn: Minh ni, cho anh cái quần màu xanh đậm, mặc cho tủ té để đi đến đặng ông Khu (Trưởng Khu Công Chánh) ăn cỗm khách, đai mây anh trong Saigon ra công tác. Ăn xong là về liền hồn. (Thiết ra thi ăn xong ít khi về liền lắm, nên mới có những lôi lầm kế tiếp!) Hay là: Thiết khổ ghê, muốn ở nhà chơi với mây con cung không được, phải đi tối đặng ông Tỉnh chiêu ni, có mây tháng Thanh tra ở Vung xuống. Không biết 8 giờ đã ăn xong không (nói phòng hổ để lô về trễ chút chut còn đỡ thừa chủ, nhưng thường thi đi ra khỏi nhà là cũ quên

coi đồng hồ nên thường đến cời hụ giới nghiêm nhở mới bỏ về, bèn đi vò cửa nhà thì đưa cái lủng vò trước, để lỡ bị đập cái rầm sau lưng thì chạy luôn cho tiện! Hoặc ra khe đồng của cái rầm, rồi nói vọng vào nhà với mây con: "Ba đi công chuyện nghe!". Đai đê thi dưới hình thức này hay hình thức khác thì trước khi ra khỏi nhà đều phải xin phép cả.(đây là chưa nói đến có anh phải "đóng thuế", phải năn nỉ mới xin được phép!): rúa có nghĩa là đã mất chủ quyền "quốc gia", đã mất độc lập, Mà "không có gì quý hơn độc lập tự do"! Vậy có phải là lôi lâm không?

Lôi lâm thứ ba: Đi thi được rồi, về lại là chuyên khác, vì trước khi đi đã có huá sê về trước 8 giờ (hay 9 giờ) hoặc là "nhà ta" có "dỗ de" dặn dò : Anh "dỗ" về liên nghe, đừng về trễ hơn 8 giờ hí! Thê thi đến 8 giờ 5 phút ta về: ui cha, đã trễ mất 5 phút. Rúa là không đúng giờ, rúa là không đúng hẹn, rúa là "mết" rồi! Tùy theo nàng của chàng mà có thể là: dỗi hờn đê chàng năn nỉ, nỉ non và chàng sẽ "mết" là cái chắc hoặc không thêm cho nấm trong giường, bắt phải nấm ngoài salon hay "à la hiên hotel" cho muối nó đốt cho bỏ ghét. Thê nhưng nếu ta lỡ quên coi đồng hồ để đến cời hụ giới nghiêm mới về (như nhiều lần các bạn bè thân yêu của tôi đã "trót dại" một lần, lần sau sẽ... cung vầy!) thi nhiều "kiêu" lầm : có kiêu "quỳ nhang" là tôi thấy hay nhất ném kẽ để anh em ta tưởng, nhưng xin mây bà nêu chưa biết thi hãy biết để đúng áp dụng (tội nghiệp cho các ôn lâm a!) Chàng biết mình đi về trê (quá giờ giới nghiêm thi phải để thiên hạ ngủ chồ, khô một cái là thiên hạ thì ngu mà nàng lại chưa ngủ mối ket), nên đi nhẹ nhẹ, dùng chử rón rén cung được đi, mở cửa khe khe, trong nhà đèn tắt tối om, chàng đứng chờ một chút rồi mới mở hấn cửa đi vào, ô kìa có 1 bàn tay đưa ra 1 gói nhang (người Huê gọi là hường) và "dỗ de" tiếng oanh: "Anh chịu khó quy gói đốt hết bó nhang này rồi vào nhà cung chúa muôn." (Sở dĩ tôi dùng chử "quỳ nhang" là do từ người vợ Nam dùng để trị chồng. Xin lỗi mây bà Nam nhé!) Ai mà chàng biết là nhang khi đốt sẽ cháy từ từ, và cho dù có rang thoi phù phù cũng còn lâu mới cháy hết 1 cây, chử 1 bó thi khởi nói (chuyện quỳ nhang này là chuyện có thật 100%, se có bạn không tin, nhưng cam đoan là có người đã được lanh rồi và ông bạn hàng xóm chung kiến đã kê lại) Và xin nhớ là phải "quỳ" chử không phải đúng, quỳ đang hoàng, hai tay đưa ngang như đang cầu nguyện vậy mới đúng kiêu, khi nào mối qua

định đê tay xuống là có "người" nhắc nhở: "cái tay chưa được!", rúa lă phải ngay ngắn lại -- Ôi, kiêu nay thì trót dại một lần, lần sau chắc chưa (thê mà đàn ông chúng tôi lại có tật hay quên lăm, chứ không như mấy bà nhớ dai, bởi vậy nên chưa lần này là chưa hán, trừ phi "quên" thôi.) Đó có phải là 1 lỗi làm hay không?

Lỗi làm thứ tư: Trước đây, lương của ta có bao giờ ta để ý đến đâu: có tiền trong túi là cứ xài cái đã -- Đến khi hết rồi hãy hay (đi về xin Ma hay nhăn nhó hỏi vay bạn bè hay cùng lăm thì ghé sang tiệm cầm đồ bình dân gởi tạm cái đồng hồ chảng han, khoẻ ru!) Nay thì đến kỳ lương, ta phải đi về cho đúng giờ, cầm la cà trong ngày lạnh lương (đây là chuyện ở VN, lương lạnh bạc mặt chứ không lạnh băng giấy(check) đâu nhé, và 1 tháng lạnh 1 lần nên mới có chuyện kẽ), vì ngày đó mấy bà nhớ kỹ lăm (tháng hai là biệt chỉ có 28 ngày, có tháng 29 ngày nhầm năm nhuận là các bà đã bức rôi xa, vì chả mắt 1 ngày lương!) Khi về đến nhà là chạy ngay vào bếp, lấy cái mâm bưng ra. (Để làm gì thì xin khói kẽ, vì càng kẽ càng tủi cái thân vai năm tất rộng, thân một thước tuỷ cao lăm). Lương lạnh bao nhiêu thì đem về đủ bấy nhiêu, vậy mà nhiều khi còn bị hỏi: Ua, sao tháng này chỉ có tám ngàn ba trăm bốn chục hă, tháng trước lạnh bốn mươi sáu đồng mà (chỉ thiếu mít sáu đồng lě cung không được!) Nghĩ có tội không na. (Thiết thì sáu đồng đó đã trót uống 1 ly nước mía Viễn Đông mất 1 đồng, còn 5 đồng thì đã mua lợ 6 điếu Ruby rồi!)

Ôi, hồi trước có bao giờ ta phải mua thuốc lá lẻ đâu, kỳ di chòi với em (khi "em" còn là "em", chứ không phải như bây giờ, "em" trở thành "bà" rồi, tôi không co noi/trở thành "bà nội" thì tám...phải!), ta có bao giờ dám bao em nước mía đâu, hạng bét cung 1 ly kem Hải Phòng hay 1 ly cam vắt ở Brodard, và bao thuốc luôn luôn là Salem hay Pall Mall (cảm nghĩ đến các câu bày đặt S.A.L.E.M. v.v...), nguyên bao với hộp quẹt Zippo (hồi trước 1960 chỉ đủ sức xài Zippo thôi, vì lái xe hai bánh mà đốt thuốc lá thì chỉ có Zippo mới chịu nổi gió, nhắc lại thời trước cho đỡ buồn), chứ Ruby, Bastos là chảng chịu "hit". Để rồi bảy giờ, than ôi thời "vung vít" nay còn đâu!.

Đã vậy, nàng còn nói chot "anh B bên cạnh nay còn lăm thêm với hằng X ban tôi được cả 5 ngàn thêm mỗi tháng lận". Nàng khôn lăm, không bao giờ nói tháng là anh ráng tìm việc kiêm thêm bạc để em xài đâu, mà chỉ cho ta thấy con đường đi của anh B thôi!

(Xin các bà đừng nghĩ là tôi nói xâu mấy bà, tôi nghiệp, vì thật ra mấy bà muôn chúng tôi kiêm thêm tí tiền cõm chảng, thì cũng cót

để cho chúng tôi thêm... 1/10 tiền túi, hứa có đủ rủng rỉnh với bạn bè, như có đủ tiền bao bạn bè đến chơi một ly... nước mía Viên Đông chẳng hạn!)

Ôi thôi, lôi lầm trót dài dãy, xin đừng than thở!

Lôi lầm thứ năm: May bạn xem chuyện này có kỳ không nhé: con cái là của chung, do có ta có năng mă tạo ra, thế mà năng lại quá ích kỵ, nhất định ôm khu khư lấy một mình, từ "ngày" đó đó, --xin lôi từ "đêm" đó đó,-- (vì hồi trước ở VN ít khi có phồng riêng nên phải đợi đến khi tắt lửa tối trời, bây giờ thi... tự do hà rầm ngày đêm!!), cho đến khi thành hình đứa con, trong cả hơn 9 tháng có bao giờ năng chịu cho ta đỡ lấy 1 ngày đâu. Thôi thì cũng được đi, nhưng tệ hại nhất là đến lúc sanh hoa nở nhuy mà năng cũng chỉ bằng lòng cho ta đưa đến nhà bao sanh rồi ngoài chổ đó, không cho san sẻ gì cả. Nàng dành độc quyền để con 1 mình, không cho ta chia phần một tí tí nữa! Anh em nghĩ rúá có quá quắc không nạ!

Đã vậy, có nhiều nàng lúc lâm bồn đã đem cả họ nhà trai ra mà chuối (chuyện này do các anh bạn làm việc trong các bao sanh viện kế lại): "Trời ơi là trời, sao bây giờ có 1 mình mình tui chịu vậy nè, đã biểu đúng đúng mà tháng chó cứ xán xán lại, vân vân và vân vân..." (nói ra nhiều sợ mấy nàng giận dữ và hét lên: "làm gi có chuyện đó, tháng cha này nói nàng tắm phải quá!" (he he)

Lôi lầm thứ sáu: Sinh con thì dành sinh lấy, ôm con khu khư cả 9 tháng hơn, để rồi khi sinh ra thì lấy đúng họ của chồng đặt cho con. Vì lẽ có chuyện xích mích với ai, người ta có chuối thi chuối đúng họ của... chồng (họ của nàng cầm ai biết, nên không thể chuối được: Khôn đê sô!) Vâ lại tôi chỉ nghe chuối "Ông nội mi!", chưa từng nghe chuối "Ông ngoại mi!" bao giờ ca; hoặc là "Mụ cô mi" chứ chẳng hề nghe "Mụ dì hay cậu" chỉ cả. Toàn tiếng xâu là họ nhà trai lành đủ.

Còn khi mô mà con học giỏi thi núng: Con của tui giỏi quá! Còn khi nào đưa con hứ thi: "Thằng con anh hứ quá! Anh đê nó ra mà đánh 1 trận" Đai đê: tốt là con của tui; con hứ, xâu là con của anh. Anh em thấy có đê giận không?

Lôi lầm thứ bảy: Nói chung thi đan ông chúng tôi bao giờ cũng đang hoàng ca. Đã trót yêu ai là thế nào cũng xu sao cho trọn vẹn, cho êm đẹp mới đáng. Bánh chúng là anh nào cũng đã... lây vỏ rồi. (Bánh có hùng hồn nhất của sự đàng hoàng. Anh nào

mà chưa lây vợ là tại vì còn bận gì đó thôi chứ cũng sẽ lây vợ, vì đàn ông con trai vốn đang hoàng, và trên cẩn bản đang hoàng này mà nói tiếp)

Bởi thế cho nên anh nào đã có gia đình rồi mà trót dại yêu thêm 1 người đẹp nữa (cái này là chuyện không ai muốn xảy ra, nhưng vẫn đề dĩ lỗ đã xảy ra thì phải giải quyết. Thế thôi!) Nhữ quý bà đều đã biết, không nhiều thì ít về tính đàn ông chúng tôi: muốn chuyện gì cũng trọn vẹn, đầy đủ, nên khi đã lỡ (nhắc lại là lỡ rồi thì mới tính, chứ ai chưa có lỡ thì đừng bắt chước, vì bắt chước...khó lăm!), chúng tôi đâu có nỡ để người ta cứ ốm vậy, coi sao được, phải lo lắng chu đáo chủ; thế cho nên chúng tôi mới dự định đưa người ấy về...chung sống với gia đình. Đây, người ta đã chịu lép làm dì, chịu làm em, chẳng qua người ta cũng lỡ yêu 1 người đã có gia đình. Bởi vì "con tim có lý riêng của nó mà lý trí chẳng bao giờ có thể hiểu nổi", cho dù Bố già có muốn "nói chuyện phải quay" cũng không được (dùng theo danh từ của Mario Puzo), huống hổ chúng tôi làm sao mà dàn xếp nổi. Cực chẳng đã mới thú thiệt với vợ là chuyện dĩ lỗ rồi, nghĩ mà thương lấy người ta một chút, dù gì thì cũng là một giống (đàn bà mỉ nhau), cần thông cảm cho nhau, và lại người ta cũng đã thiệt thòi nhiều rồi vì ai mà muốn làm lẽ làm bé đâu, hòn nưa "nó" cũng hiền, con nhè tử tế, biết chị biết em, vân vân và vân vân...

Anh nào trót dai yêu lở, đã là 1 cái dai, mà lại trót dai thú thiệt với vợ là cái dai hơn, chắc chắn sẽ rành hơn về chuyện gì sẽ xảy ra sau đó: Rầm rầm, rầm rầm, đất bằng nồi sóng, biển động phong ba!!! Rồi sẽ có màn "nói chuyện phải quay" sau khi nàng thay thắng cha nó cũ "lầm lầm lì lì" chẳng thể dùng "áp lực quân sự" mà dàn xếp được: "Anh a, nhà mình còn mấy đứa con gái, anh có làm gì cũng phải để đức cho con. Đừng làm rúa, thất đức!" Đánh chiên tranh tâm lý đó! Ô kia, ta làm chuyện phải, có đực là chu toàn cho "người ta", còn nàng thì can ngăn không cho ta làm chuyện phải, lại còn dở giong tai khôn "luân lý giáo khoa thủ" ra nói đó là chuyện "thất đức"! Khuyên ta làm chuyện thất đức (bỏ người ta bỏ vợ), mà lại lý luân ngược!!! Thật là là là la... vỏ! Đó có phải là lối làm thứ bảy không chứ!

**** Đây là chuyện tôi nghe kể chứ khi không đâu
có dám đặt bảy !

Ai Văn kể lại